

Homília pri kňazskej vysviacke v Katedrále svätého Martina, Spišská Kapitula 13. júna 2026

Milí spolubratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, zasvätené osoby, drahí rodičia, príbuzní, priatelia a farníci našich budúcich novokňazov, drahí synovia. Každá kňazská vysviacka je veľkým sviatkom celej Cirkvi. Dnes sa neradujú iba títo dvaja muži, ktorí predstupujú pred oltár. Raduje sa ich rodina, ich farnosť, ich priatelia, ich formátori, raduje sa naša diecéza a raduje sa samotná Cirkev. V každej kňazskej vysviacke totiž zaznieva jedna z najkrajších správ evanjelia: Kristus neprestáva volať. Ani dnes. Ani v našej dobe. Ani v kultúre, ktorá sa často tvári, akoby Boha už nepotrebovala. Kristus stále prechádza medzi ľuďmi, stále sa pozerá do ľudských srdc a stále vyslovuje svoje jednoduché, ale silné: „Pod' za mnou.“

Dnes našu pozornosť chcem zamerať na udalosť zo začiatku Jánovho evanjelia. Evanjelista nám opisuje dvoch učeníkov, ktorí sa po prvý raz vydávajú za Ježišom. Ešte nepoznajú budúcnosť. Netušia, kam ich táto cesta povedie. Nevedia, že budú svedkami zázrakov, že budú počúvať podobenstvá, že budú stáť pod krížom a že sa stretnú so zmŕtvychvstalým Pánom. Jednoducho kráčajú za ním. A vtedy sa Ježiš obráti a položí im otázku, ktorá sa stáva prvou otázkou celého Jánovho evanjelia: „Čo hľadáte?“ Je pozoruhodné, že Ježiš sa ich nepýta, odkiaľ prichádzajú. Nepýta sa ich, čo všetko už dosiahli. Nepýta sa ich na ich schopnosti, vedomosti ani plány. Pýta sa na ich srdce. „Čo hľadáte?“ Pretože človek sa stáva tým, čo hľadá. Celý život je v istom zmysle hľadaním. Hľadáme šťastie, lásku, prijatie, bezpečie, úspech, pokoj, budúcnosť. A často si ani nevedomujeme, že za všetkými našimi túžbami sa skrýva jedna hlbšia túžba – túžba po Bohu.

Dnes túto otázku Kristus kladie osobitným spôsobom na vás, milí synovia. Pred rokmi ste vstúpili do seminára. Prešli ste cestou štúdia, formácie, zápasov i rozhodnutí. Dnes však Kristus nehľadá iba na to, čo ste sa naučili alebo čo dokážete. Obracia sa na vás a pýta sa: „Čo hľadáte?“ Pretože odpoveď na túto otázku bude určovať celý váš budúci život. Ak budete hľadať vlastné úspechy, skôr či neskôr budete sklamaní. Ak budete hľadať uznanie ľudí, nikdy ho nebudete mať dosť. Ak budete hľadať istotu vo vlastných schopnostiach, jedného dňa narazíte na svoje hranice. Ak však budete každý deň hľadať Krista, nájdete všetko ostatné. Kňazstvo totiž nezačína tým, že človek niečo robí pre Boha. Začína sa tým, že dovoľí Bohu, aby vstúpil do jeho života a stal sa jeho najväčším pokladom.

Drahí synovia, dnes by som vám rád zveril tri obrazy, ktoré by mohli sprevádzať celý váš kňazský život. Prvým obrazom je **most**. Keď sa pozrieme na svet okolo seba, vidíme mnoho rozdelení a vzdialeností. Ľudia žijú pod jednou strechou a predsa si zostávajú vzdialení. Sú rozdelené rodiny, rozhádaní súrodenci, generácie, ktoré si prestávajú rozumieť. Mnohí stratili dôveru v druhých ľuďmi. Mnohí stratili vzťah k Bohu. Iní stratili

nádej sami v seba. A práve do takéhoto sveta Kristus posielala kňaza. Nie ako človeka, ktorý bude stáť nad ostatnými, ale ako človeka, ktorý bude spájať. Most nie je postavený pre seba. Jeho hodnota nespočíva v ňom samom, ale v tom, že umožňuje človeku dostať sa na druhý breh. Tak aj kňaz má byť mostom medzi Bohom a človekom, medzi evanjeliom a každodenným životom, medzi hriechom a odpustením, medzi zranením a uzdravením. **Ľudia budú prichádzať s otázkami, pochybnosťami, bolesťami i nádejami. Nie preto, aby našli vás, ale preto, aby cez vás našli Krista.** To je veľká dôstojnosť kňaza a zároveň jeho veľká pokora. Cirkev vás dnes nevysväcuje preto, aby sa ľudia zastavili pri vás. Vysväcuje vás preto, aby cez vás mohli prísť k Pánovi. Čím viac budete ukazovať na Krista, tým plodnejšia bude vaša služba. Veľkí svätí kňazi neboli veľkí preto, že priťahovali pozornosť na seba. Boli veľkí preto, že ľudia po stretnutí s nimi odchádzali bližšie ku Kristovi.

Druhým obrazom je obraz **človeka, ktorý zostáva**. Dnešný svet sa veľmi bojí definitívnych rozhodnutí. Mnohí chcú mať otvorené všetky možnosti. Vzťahy sa uzatvárajú s podmienkami. Závazky sa odkladajú. Sľuby sa relativizujú. A práve preto je dnešná vysviacka takým silným znamením. Dvaja muži dnes vyslovia svoje „navždy“. Nie na určitú dobu. Nie dovtedy, kým sa budú cítiť silní. Nie dovtedy, kým budú mať úspech. Ale navždy. Ježiš pri Poslednej večeri nepovedal apoštolom: „Robte to, kým vás to bude baviť.“ Povedal: „Toto robte na moju pamiatku.“ A už dve tisícročia si Pán povoláva mužov, ktorí zostávajú. Zostávajú pri oltári. Zostávajú pri Božom slove. Zostávajú pri chorých a zomierajúcich. Zostávajú pri ľuďoch v časoch radosti i bolesti. Drahí synovia, budú obdobia, keď budete vidieť krásne ovocie svojej služby. Budú však aj chvíle samoty, nepochopenia, možno sklamaní a únavy. Práve vtedy si spomeňte, že najväčšou silou kňaza nie je úspech, ale vernosť. Svet dnes nepotrebuje iba talentovaných kňazov. Potrebuje kňazov, ktorí zostanú. Ktorí zostanú pri Kristovi aj vtedy, keď bude noc. Ktorí zostanú pri ľuďoch aj vtedy, keď ich nikto iný nebude chcieť počúvať. Ktorí zostanú verní svojmu povolaniu aj vtedy, keď to bude niečo stáť.

Tretím obrazom je **horiaci ker**, ktorý videl Mojžiš na vrchu Horeb. Sväté písmo hovorí, že ker horel, ale nezhorel. Tento obraz sa mi vždy zdal byť nádherným symbolom kňazstva. Motto výročia 250 rokov vzniku našej diecézy je „Plný horlivosti za Pána“. Kňaz má horieť. Má horieť láskou ku Kristovi. Má horieť túžbou po spáse ľudí. Má horieť pre evanjelium. Nemôže byť človekom duchovnej vlažnosti. Nemôže sa uspokojiť s priemernosťou. Ale zároveň nesmie vyhorieť. A tu sa skrýva veľké tajomstvo kňazského života. Prečo ker nezhorel? Pretože oheň neprichádzal z neho samého. Bol to Boží oheň. Aj vy budete môcť rozdávať iba to, čo sami prijmete. Ak sa budete spoliehať iba na svoje schopnosti, jedného dňa pocítite vyčerpanie. Ak však budete žiť z modlitby, z Eucharistie, zo sviatosti zmierenia a z osobného priateľstva s Kristom, budete mať stále čo rozdávať. Najväčším pokladom kňaza nie je jeho výrečnosť, organizačný talent ani pracovitosť. Najväčším pokladom kňaza je jeho vzťah s Kristom. Z neho sa rodí všetko ostatné.

Drahí rodičia, dovoľte mi obrátiť sa teraz osobitne na vás. Dnes je to aj váš sviatok. Za povolaním týchto dvoch mužov stojí mnoho rokov vašich modlitieb, obiet, nádejí, starostí a lásky. Prvým seminárom každého povolania je rodina. Tam sa človek učí modliť. Tam sa učí odpúšťať. Tam sa učí dôverovať Bohu. Dnes Cirkev prijíma vašich synov do služby Kristovi a jeho ľudu, ale zároveň s vďačnosťou uznáva, že bez vašej viery, vašej trpezlivosti a vášho svedectva by tu dnes možno nestáli. Ďakujem vám za všetko dobro, ktoré ste vložili do ich života. Ďakujem vám za chvíle, keď ste ich sprevádzali, aj za chvíle, keď ste ich museli s dôverou odovzdať do Božích rúk. To nie je vždy jednoduché. Ale práve v tom sa ukazuje veľkosť kresťanského rodičovstva.

Ďakujem aj súrodencom, starým rodičom, priateľom, kňazom, formátorom a všetkým, ktorí sa stali súčasťou ich cesty. **Kňazské povolanie nikdy nevyrastá v izolácii a nikdy nepokračuje v izolácii.** Je vždy ovocím spoločenstva viery, modlitby a obety mnohých ľudí.

A vám, drahí synovia, chcem na záver povedať len jednu vec. Ak budete každý deň hľadať Krista, nájdete svetlo pre svoje rozhodnutia, silu pre svoje zápasy, pokoj pre svoje srdce a radosť pre svoju službu. Ak budete hľadať Krista, budete dobrými pastiermi. Ak budete hľadať Krista, stanete sa mostom pre mnohých ľudí. Ak budete hľadať Krista, zostanete verní aj v skúškach. A ak budete hľadať Krista, potom sa raz na konci vašej životnej cesty naplnia slová, ktoré dnes zaznievajú na jej novom začiatku: „Poď za mnou.“ Amen.